

Příběh jednoho beaucerona.....

Každý, kdo máme beaucerona, nebo jakékoli jiné plemeno, máme svou story, jak nás zrovna toto plemeno okouzilo, kdy, kde a jak k tomu došlo. Dovolte mi abych se podělila o své „historické“ zážitky...

Psal se nějaký rok 1991 nebo 1992, žila jsem spokojeným životem na vesnici s manželem, miminkem, německou ovčandou Terou(skvělá kámoška, matka 33 štěnat ve třech vrzích), která nám dělala společnost všude, procházky, návštěvy, výlety, středním černým kníračem Dafem (čistokrevným, zakoupeným za pár stovek se slevou na operaci pupeční kýly na výstavě králíků), kterého jsme si pořídili na hlídání dvorku se slepicemi a králíky, když jsme někde mimo s ovčandou...dopadlo to samozřejmě tak, že i on jezdil a chodil všude s námi, takže dvorek opět zůstal opuštěn J. NO jsem docela dobře vycvičila, bohužel každý pokus o zkoušku ZM ztroskotal na střelbě. Na nebožtíka knírače Dafa dodnes pěji ódy, byl skvělý hlídač, společník, potkanář, obranář...k systematickému výcviku ale nedošlo vlivem mého materství.

Vše takhle klidně plynulo do jednoho večerního pořadu v uvedených letech, který vysílala slovenská televize a bylo to něco na způsob „Skryté kamery“. Šlo tam o to, že na rušné ulici stála slečna se psem (co se psem, doslova obluda to byla!) a žádala kolemjdoucí, jestli by jí psa na chvíli podrželi, že si zaběhne do banky pro zapomenutou peněženku. Odvážnější pánové slečně vyhověli, postupně jich bylo asi 5 a vše pak mělo stejný scénář: pomocník slečny v úkrytu zapískal na ultrazvukovou píšťalku a pes se rozběhl jeho směrem s vlajícím dočasným psododem na vodítku. Žádný z nich nebyl schopen ten rozjetý tank zastavit a zůstat na místě. Já jsem od prvního ukázání psa byla celá rozhozená, že ho neznám, do té doby jsem si zakládala na tom, že se v plemenech docela vyznám a nenápadně jsem se přibližovala k obrazovce, protože tento pes mě okamžitě fascinoval, zkrátka láska na první pohled. Celá nešťastná už jsem obřečela, že nevím, co to je vlastně zač, ale slovenská televize vyslyšela moje touhy a po skončení videa byl krátký rozhovor s jeho aktéry, slečna představila svého psa baskervilského a já jsem si psala na papírek „boseron“....

Jasně, v té době jsem neměla možnost pořídit si třetího psa...a ještě k tomu novinku, kterou nikdo nemá a nezná....za kdovíjaký majlant...ale postupem času jsem z různých zdrojů čerpala informace, které se začaly objevovat, v kynologických časopisech, na výstavách v Brně, které jsem si nikdy nenechala ujít jako divák.... A znáte to...když si ženská vezme něco do hlavy...J

Tak se stalo, že jsem si 1.4. 2000(Apríl nebyl náhodný) jela pro beauceronku Aishu, která nakonec byla bez PP, ale sehnat štěně bylo tehdy opravdu problém. Od její první cesty autem se projevil nevolnosti z jízdy, které ji provázely celý život a ani podávání tlumících léků nebylo účinné. Tím bylo její cestování autem omezené, ale o to více kilometrů jsme spolu nachodily na procházkách po okolí. Charakteristika Aishi? Nádherná, impozantní, fotogenická, střed pozornosti, miláček lidí, učenlivá, ochotná, hyperaktivní, vychytralá, vždy na prvním místě ve zvířecí smečce, nadmíru žravá, trochu sobecká...nebyla dobrá hlídačka, vždy žila v domnění, že Ona je tam na parádu, a na práci je ten knírač...Zkoušky u ní pro změnu ztroskotaly na

obraně, chyběla jí razance, protiútok odmítla dělat úplně...tak aspoň ZZO, tam byla s přehledem nejlepší J. Posledních několik let jsme byly schopné domluvit se jen očima a posunky, procházky byly v naprosté pohodě. Stalo se ale, dřív než jsem doufala, že začala mít zdravotní problémy, které i přes péči postupovaly velice rychle a shodou okolností opět 1.4.2010 na den přesně po 10 letech od nás opět odešla.....leukémie.....:-)

Za jejího života se u nás vystřídali knírači, po starém Dafovi se u nás objevil...jak jinak...opět knírač střední černý, tentokrát s PP Dustin Ze Zalásku. Toho ale Aisha nechtěla přijmout, za dva měsíce, kdy byla sama, si na absolutní výsluní zvykla a nechtěla se o něj dělit...s takovým černým štrápáčem...a opravdu asi měsíc jsem u jejich poznávání musela být, než pochopila, že tam zůstane a tak to prostě bude! Zato Dustin se na ní stal závislý, velká sestra ho fascinovala, neudělal nic, co by ona neschválila a naopak udělal všechno, co by se jí líbilo. Těžko popisovat...neustále jsme se tím bavili.....:-)

Před dalším odstavcem předesílám, že jsem NIKDY netoužila po psu s PP, NIKDY jsem nechtěla psa vystavovat a NIKDY jsem nechtěla psa uchovnit...

Takže když odešla výrazná osobnost Aishi, do dvou dnů jsem seděla na internetu a sjížděla všechny inzeráty na štěňata beauceronů, přednost měly bez PP. Takový tam ale žádný nebyl L. Byla to taková ta nešťastná doba, kdy první vrhy už byly rozprodány a druhé se zatím čekaly...pak se ozvala chovatelka od Bratislavy, že jí z ledna zbyly ještě 2 štěňátka, pes a fenka. Já už jsem měla jasno, že tentokrát chci psa, protože těch 20 let hárání při feně se psem na dvoře už mi to opravdu stačilo!!! J. Nastala čilá korespondence, množství dotazů, složitosti převozu ze SK....paní jsem si získala svou předchozí zkušeností s beaucerem, ona mně zase poskytnutou slevou...

...a za 14 dní jsme si jeli pro Akima z Agátového dvora, který na nás tak nějak zbyl...J. Byl úžasný...když jsme ho brali do náručí a prošli brankou k autu, tak jednou jakoby zavyl na sestru, kterou tam nechal, pak se uvelebil na zadním sedadle vedle manžela...co nejbližší, potřeboval kontakt...a spali oba skoro celou cestu, na venčení jsem je musela budit J. Další tesknění se prostě už nikdy nekonalo... Strejda Dustin ho přijal nadmíru skvěle, trpělivě a ohleduplně, jen teď, když ho už dávno přerostl, tak mu občas ujedou nervy, ale v podstatě jsou správná dvojka a nebyť občasných rozmíšek u žrádla, tak jsou ideální pár...zatím tedy J

Akim nás překvapil několika vlastnostmi, které jsme dosud neznali: velkou potřebu nedělat na jednu hromádku, ale na 7 malých kupek, pije jak kůň, tzn. že ponoří hlavu do kýblu a saje, když žere, tak nabere do plné tlamy a pak popochází okolo a padá mu to z huby...L. Naše tři kočky převezl tím, že si jich první týden ABSOLUTNĚ nevyšiml, nevěnoval jim ani pohled, zatímco ony při pohledu na něj syčely, vrčely a ježily se...Takže když si je po týdnu začal opatrně očichávat, byly už na něj prakticky zvyklé.

Akima cvičím poslušnosti, ve srovnání s Aishou je línější a nesnaží se tolik co ona(obecně mám s fenami lepší zkušenosti při výcviku), ale nevzdávám to...ale ve svých nyní 8 měsících to vůbec není špatné J.

Jsem náruživá fotoamatérka a vyvedené fotky posílám známým pejskařům...a tak se mi vrátily reakce od chovatelky, že se Akim vyvedl, má pěkný výraz...od kamarádky z JARu, která měla snad jediné dva bosíky v Africe, že má na čele napsáno „šampion“, do toho občasně manželovy

připomínky, že by možná nebylo špatné zkusit ho uchovnit (přitom vůbec nemá ani on ani já páru co to obnáší) a nakonec trkance od kolegů z cvičáku, že je škoda nechat ho ladem. To všechno se ve mně pralo asi 2 měsíce a věřím, že by to tak i zůstalo, kdyby nebylo jedné soboty na cvičáku, kdy mě výcvikářka vítala s přihláškou na oblastní a krajskou výstavu v Dolním Benešově. Přečetla jsem si ji asi 10x a dva dny usilovně přemýšlela, co s tím udělám. Termín přihlášení se blížil...Bylo mi jasné, že vše zůstane na mně...Poslala jsem startovné...A bylo rozhodnuto!!!

Do výstavy zbývaly asi 3 týdny a já jsem začala nasávat rady kde se dalo. Vše pro mne bylo naprosto nové, nevěděla jsem, co se na takové výstavě ode mne očekává, co musí pes snést, jaké náležitosti ohledně dokladů a písemností je třeba, a co nám vlastně celý ten kolotoč může přinést. Ve svém okolí jsem nikdy neměla a nemám nikoho, kdo by mě vedl nebo radil, nikdo psy nevystavoval a tak jsem se svými zvědavými otázkami obrátila na Beauceron klub ČR a v kontaktech vybrala rovnou předsedkyni a poradkyni chovu(p. Dvořáková a p. Součková – mockrát děkuji!!!). Na můj email plný naivních otázek reagovaly obě dvě velice rychle a ochotně, přestože možná vůbec nemusely odepisovat, nejsem členem klubu. A rychlost se tady počítala. Každou volnou chvíli jsem po večerech chodila s Akimem na procházky spojené s nácvičkou běhu u nohy, běh v kruhu, postoj, povel na výdrž ukázání zubů, obtěžovala jsem známé s přáním, aby mi ho „ošahali“, polovina oslovených s díky odmítla zvlášť po upozornění, že nemají vynechat varlata...J. V tomto případě mi bezvýhradně vyšli vstříc kolegové na cvičáku, včetně simulace výstavního kruhu s ostatními psy, kteří k tomu přišli jak slepi k houslím. (Patří jim taky velký dík!!!) V neposlední řadě jsem si dělala starost i s tím, jestli musí být pes vykoupán, čím máme být vybaveni my, Akimův doprovod, když jsme nevěděli, jak dlouho a v jakých podmínkách budeme trávit den D....

...který nadešel 12. 9. 2010. Počasí tedy nic moc, ale nepršelo, vyjeli jsme(celá rodinka, to dá rozum, taková událost!!!). Místo konání výstavy jsme našli snadno, proudily tam davy. U vstupu jsme obdrželi podle čísla složku, našli jsme svůj kruh, zorientovala jsme se v pořadí nástupu do kruhu, Akim vůbec nebyl nervózní (na rozdíl ode mne), předváděl se před hovawartkou, která bivakovala hned vedle nás. Zjistili jsme, že beauceron se výstavy účastní pouze náš. Nechala jsem ho zbytku rodiny a snažila se rychle odkoukat, jak „to“ dělají v kruhu ostatní. Vypadalo to jednoduše, šlo to jak na běžícím pásu. Posuzovatel, p. Mrowiec z PL je zřejmě profík, zarazilo mě akorát to, že bez varování otvíral psům tlamy a na zuby se díval sám. To jsme nenacvičovali a malinkou obavu jsem měla. Taky jsem sledovala, že všichni dali složku zapisovatelce a nevěděla jsem přesně, co v ní má být. Šli jsme do kruhu asi jako osmí, s rozklepanými koleny jsem poslouchala pokyny rozhodčího jak cvičený pejsek, běhala tam a zpět, Akim byl skvělý, místy jsem měla dojem, že mu to předvádění vlastně kazím. Zapisovatelce diktoval své poznatky, kterým jsem rozuměla, ale nevěděla jsem, jestli to znamená výborně, dobře, nebo nic moc. Na tabuli jsem pak vyčetla VN1 ale jen jsem se domnívala, že to asi není úplně špatně. Zůstali jsme do konce předvádění, protože jsem si nebyla jistá, jestli se ještě něco po nás bude chtít a taky to bylo samozřejmě všechno kolem hodně zajímavé!!!. Podle žluté stužky, kterou jsem obdržela, jsem pak pochopila, že jsme dopadli nad očekávání dobře!!!

Odpoledne, po slavnostním ukončení probíhaly ještě doplňkové soutěže a zrovna jsme šli kolem kruhu, kde vcházelí dorostenci na soutěž v kráse, byla jsem snad opojená výsledkem z posuzování, tak jsem tam zamířila taky. Bylo tam asi 12 různých plemen, vážně jsem neměla čas se zorientovat, postupně paní rozhodčí Veverková vyřazovala a vyřazovala...až jsem zjistila, že už jsme v kruhu J pouze dva...no a nakonec její ukazováček spočinul právě na Akimovi!!! Tak sotva jsem se vzpamatovala z jednoho nečekaného výsledku, byla tady další situace, rodina pištěla nadšením, já jsem na radu druhého v pořadí šla na stupně vítězů(díky, kolego) a kdyby se mě v tu chvíli zeptali jak se jmenuji, nevzpomněla bych si. Po gratulacích jsem popadla „šampiona“ J, pytel granulí a pohár, udělali jsme ještě nějaké fotky za kolbištěm a jeli domů. Myslím, že jsem se usmívala a snažila se uvěřit právě proběhlým zážitkům celou cestu až domů!!!
Z tohoto příběhu zkrátka vyplývá, že NIKDY neříkej NIKDY a jdu sondovat, co bychom měli absolvovat, když jsem se rozhodla zkusit Akima uchovnit J!

Text + foto: A. Kaňková